

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

Οι περιπέτειες του Τομ Σόγιερ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΤΟΜ ΣΟΓΙΕΡ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
Mark Twain, *The Adventures of Tom Sawyer*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2013

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Αποστόλης Κορκολής
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Ιάκωβος Ψαρίδης
Σελιδοποίηση: Δήμητρα Μυτσκίδου
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: PoodlesRock/Corbis/SmartMagna

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0095-9

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΣΟΓΙΕΡ

Διασκευή: Αποστόλης Κορκολής

Ο νεαρός μαχητής

– Τομ!

Καμιά απάντηση.

– Τομ!

Ούτε τώρα.

– Τι γίνηκε τούτο το παιδί; Τομ! Έι, Τομ!

Ούτε φωνή ούτε ακρόαση.

Η ηλικιωμένη γυναίκα χαμήλωσε τα γυαλιά της και κοίταξε τριγύρω.

Έπειτα τα σήκωσε ψηλά στο μέτωπό της και κοίταξε κάτω απ' αυτά. Σπάνια –ή σχεδόν ποτέ– δεν κοίταζε μέσα από τα γυαλιά της για κάτι τόσο ασήμαντο όπως ο Τομ. Ήταν το καλό της ζευγάρι, το καμάρι της, και ήταν «του λούσου» – όχι για δουλειά!

Σταμάτησε μια στιγμή γεμάτη απορία κι έπειτα είπε, όχι άγρια, μα αρκετά φωναχτά:

— Χμ!... Έτσι και σε πιάσω στα χέρια μου, θα...

Δεν τέλειωσε τη φράση της, γιατί είχε σκύψει κι έψαχνε με τη σκούπα κάτω από το κρεβάτι, κι έτσι κοβόταν η αναπνοή της.

Δεν ξετρύπωσε όμως από εκεί παρά μονάχα το γάτο.

— Ποτέ μου δεν είδα τέτοιο παιδί! μονολόγησε.

Πήγε στην ανοιχτή εξώπορτα, στάθηκε στο κατώφλι και κοίταξε στον κήπο. Πουθενά ο Τομ! Ύψωσε λοιπόν τη φωνή της ανάλογα με την απόσταση και φώναξε:

— Έι! Έι! Τομ!

Ένας ανάλαφρος θόρυβος ακούστηκε πίσω της, και η γυναίκα στράφηκε και άρπαξε από το πουκάμισο ένα αγόρι προτού το σκάσει.

— Α! Εκεί ήσουν; Καλά το σκέφτηκα πως θα ήσουν στην αποθηκούλα... Τι έκανες εκεί;

— Τίποτα.

— Τίποτα; Τι είναι αυτό;

— Δεν ξέρω, θεία!

— Εγώ όμως ξέρω! Είναι μαρμελάδα! Εκατό φορές σου είπα πως αν αγγίξεις ξανά τη μαρμελάδα, θα σε γδάρω! Δώσε μου εκείνη τη βίτσα!

Ο κίνδυνος ήταν άμεσος. Η βίτσα μαστίγωνε κιόλας τον αέρα.

— Θεούλη μου! Κοίτα πίσω σου, θείτσα!

Η ηλικιωμένη γυναίκα έκανε στροφή και μάζεψε τα φουστάνια της.

Την ίδια στιγμή ο μικρός όρμησε σαν πουλί έξω, σκαρφάλωσε στο φράχτη κι εξαφανίστηκε.

Η θεία του –η θεία Πόλλυ– στάθηκε μια στιγμή ξαφνιασμένη και ύστερα ξέσπασε σε γέλιο.

– Να πάρει η ευχή! Ποτέ δεν θα μάθω τα κόλπα του! Κι όμως, ύστερα από τόσα και τόσα, δεν θα έπρεπε να γελαστώ και τούτη τη φορά. Μα τι τα θες; Γέρικο γαϊδούρι δεν αλλάζει περπατησιά. Κι έπειτα, δεν κάνει δυο μέρες στη σειρά το ίδιο κόλπο. Πώς λοιπόν να μαντέψω τι σόι μηχανή έχει στήσει; Φαίνεται πως ξέρει πώς και πότε μπορεί να με κάνει να στρέψω για μια στιγμή αλλού την προσοχή μου ή να με κάνει να γελάσω. Και τότε... δεν είμαι ικανή να του δώσω ούτε μια ξυλιά. Θαρρώ όμως πως έτσι δεν είμαι εντάξει με το Θεό! «Ο φειδόμενος της βακτηρίας αυτού, ου φιλεί τον εαυτού υιόν» λέει η Αγία Γραφή. Το ξέρω. Πρέπει να μεταχειρίζομαι συχνά το ραβδί μου στη ράχη του, γιατί είναι γεμάτος ελαττώματα. Μα δεν αντέχω να χτυπήσω το παιδί της μακαρίτισσας της αδερφούλας μου. Βάζω στοίχημα πως το απόγευμα θα κάνει σκασιαρχείο. Για τιμωρία, θα αναγκαστώ να τον βάλω αύριο να δουλέψει.

Πραγματικά, ο Τομ έπαιζε όλο το απόγευμα. Πέρασε όμορφα. Δεν γύρισε σπίτι παρά την ώρα που θα βοηθούσε τον Τζιμ –τον μικρό μαύρο– να πριονίσει τα ξύλα για την επομένη και να κόψει τα προσανάμματα για να ετοιμάσουν το δείπνο. Έτσι, πρόλαβε να πει στον Τζιμ τις περιπέτειές του, ενώ το νεγράκι έκανε περισσότερη δουλειά. Ο ετεροθαλής αδελφός του Τομ, ο Σιντ, είχε κιόλας τελειώσει τη δουλειά του, γιατί ήταν ήσυχος παιδί και δεν του άρεσαν οι αταξίες και οι τρέλες.

Ενώ ο Τομ δειπνούσε, η θεία Πόλλυ τον ρωτούσε διάφορα πράγματα προσπαθώντας να του αποσπάσει αποκαλύψεις για τα πάντα. Φανταζόταν πως ήταν καλή διπλωμάτισσα και θεωρούσε τις πιο απλές ερωτήσεις της θαύματα πονηριάς.

— Έκανε ζέστη στο σχολείο, Τομ; τον ρώτησε.

— Ναι.

— Δεν επιθύμησες να πας λίγο για κολύμπι;

Ο Τομ ένιωσε κάποια ανησυχία. Μια υποψία γεννήθηκε στο μυαλό του. Κοίταξε ερευνητικά το πρόσωπο της θείας Πόλλυ, μα δεν κατάφερε να διαβάσει τίποτα σ' αυτό.

— Όχι... όχι ιδιαίτερα.

Η θεία του άπλωσε το χέρι κι έπιασε το πουκάμισό του.

— Κι όμως, δεν είσαι πολύ ζεστός, παρατήρησε.

Μα στο πείσμα της, ο Τομ μυρίστηκε τώρα πια προς τα πού τραβούσε η ανάκριση της θείας του και την πρόλαβε προτού συνεχίσει:

— Βρέξαμε στη βρύση τα κεφάλια μας. Το δικό μου είναι ακόμη βρεγμένο.

Η θεία Πόλλυ στενοχωρήθηκε γιατί δεν είχε προσέξει ως τότε την ενοχοποιητική αυτή απόδειξη. Έπειτα όμως της ήρθε καινούρια έμπνευση:

— Τομ, μήπως ξήλωσες το γιακά του πουκαμίσου σου για να δροσίσεις το κεφάλι σου; Ξεκούμπωσε το σακάκι σου να δω.

Κάθε ανησυχία έσβησε από το πρόσωπο του Τομ. Ξεκούμπωσε το σακάκι του και φάνηκε ο γιακάς του.

— Ας είναι! Ήθελα να βεβαιωθώ αν το έσκασες πάλι από το σχολείο και πήγες για κολύμπι. Ξέρω πως είσαι παμπόνηρη αλεπού, καθώς λένε.

Ήταν λυπημένη, γιατί η εξυπνάδα της δεν έφερε αποτέλεσμα, αλλά και χαρούμενη, γιατί ο Τομ φαινόταν για μια φορά τόσο πειθαρχικός.

Ξάφνου, μίλησε ο Σίντνεϋ.

— Θαρρώ πως του είχατε ράψει το γιακά του με άσπρη κλωστή, ενώ τώρα είναι ραμμένο με μαύρη.

— Βέβαια! Το έραψα με άσπρη!... Τομ!

Μα ο Τομ δεν περίμενε τη συνέχεια. Καθώς έβγαине από την πόρτα, φώναξε:

— Σίντυ! Θα σου τις βρέξω!

Όταν πια βρέθηκε σε ασφαλισμένο μέρος, ο Τομ εξέτασε δυο μεγάλες βελόνες καρφισωμένες στην ανάποδη του σακακιού του. Γύρω τους ήταν τυλιγμένη κλωστή – στη μια άσπρη, στην άλλη μαύρη.

Ποτέ η θεία δεν θα το πρόσεχε, έτσι και δεν της το έλεγε ο Σιντ, σκέφτηκε ο Τομ. Να πάρει η οργή! Η θεία μου χρησιμοποιεί πότε άσπρη και πότε μαύρη κλωστή. Μπερδεύομαι. Μα, έννοια σου! Θα τον κανονίσω τον Σιντ!

Ο Τομ δεν ήταν το ιδανικό αγόρι του χωριού. Αυτό τον τίτλο τον έφερε κάποιος άλλος, που ο Τομ δεν τον χώνευε.

Μέσα σε δύο λεπτά είχε ξεχάσει όλες τις στενοχώριες του. Όχι βέβαια γιατί τον βάραιναν λιγότερο απ' όσο θα βάραιναν έναν άντρα οι δικές του, αλλά γιατί κάποια καινούρια ασχολία τον απορροφούσε. Είχε μάθει,

πριν από λίγο, από έναν νέγρο, έναν σπουδαίο τρόπο σφυρίγματος και ήθελε να μείνει μονάχος για να τον δοκιμάσει. Το σφύριγμα αυτό έμοιαζε με το κελάηδημα των πουλιών και για να το πετύχεις έπρεπε συχνά πυκνά, ενώ σφύριζες, να ακουμπάς τη γλώσσα στον ουρανίσκο.

Με αρκετές προσπάθειες, ο Τομ το πέτυχε τέλεια και σε λίγο κατηφόριζε χαρούμενος το δρόμο. Ένιωθε σαν αστρονόμος που είχε ανακαλύψει καινούριο πλανήτη.

Καθώς τα καλοκαιριάτικα δειλινά αργεί να έρθει το βράδυ, δεν είχε ακόμη σκοτεινιάσει. Ξάφνου, βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μ' έναν ξένο – μια τρίχα ψηλότερό του. Κάθε νεοφερμένος, κάθε ηλικίας και φύλου, αποτελούσε κάτι το αξιοπερίεργο στο φτωχό χωριουδάκι του Σεντ Πίτερσμπουργκ.

Το αγόρι αυτό ήταν καλοντυμένο – πιο καλοντυμένο απ' όσο ταίριαζε σε καθημερινή. Το καπέλο του ήταν άλλο πράγμα. Η σφιχτοκουμπωμένη ζακέτα του ήταν ολοκαίνουρια και καθαρή, όπως και το παντελόνι του. Φορούσε παπούτσια – αν και ήταν Παρασκευή. Φορούσε ακόμα και μια φανταχτερή κορδέλα για γραβάτα. Όλα πάνω του έδειχναν πως ερχόταν από πόλη, κι αυτό ενοχλούσε τον Τομ.

Όσο κοίταζε αυτό το «κομψοτέχνημα», τόσο περισσότερο νευρίαζε. Κι όσο έβλεπε τα καθαρά, καινούρια ρούχα του άλλου, τόσο τα δικά του του φαίνονταν σκέτη κουρελαρία.

Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος άνοιξαν το στόμα τους. Αν

ο ένας έκανε ένα βήμα, έκανε κι ο άλλος, πάντα όμως πλάγια, μένοντας συνέχεια αντιμέτωποι.

Κάποτε μίλησε ο Τομ.

— Μπορώ, αν θέλω, να σε δείρω, τον φοβέρισε.

— Για κόπιασε!

Σώπασαν. Έπειτα ο Τομ είπε:

— Πώς σε λένε;

— Δεν σε αφορά!

— Άμα θέλω, σε κάνω και το λες.

— Και τι περιμένεις;

— Μπορώ να σε δείρω με το ένα χέρι.

— Γιατί λοιπόν δεν το κάνεις;

— Θα το κάνω αν με νευριάζεις!

— Σώπα, καημένε! Έχω δει πολλούς σαν κι εσένα!

— Βουτυρομπεμπέ! Τι γελοίο καπέλο είναι αυτό;

— Αν σου βαστά, άγγιξέ το και θα δεις τι θα πάθεις.

— Παχιά λόγια λες!

— Κι εσύ άλλο τόσο.

— Είσαι παλικάρι της φακής.

— Κάνε ένα βήμα προς το μέρος μου, αν τολμάς.

— Αν δεν συμμαζευτείς, θα σου πετάξω μια κοτρόνα στο κεφάλι.

— Γιατί δεν το κάνεις; Φοβάσαι;

— Όχι!

Σώπασαν πάλι κι εξακολούθησαν να αγριοκοιτάζονται και, βήμα βήμα, να κόβουν βόλτες ο ένας γύρω από τον άλλο.

— Φεύγα αποδώ! είπε στο τέλος ο Τομ.

- Εσύ να φύγεις.
- Δεν θα σου περάσει!
- Ούτε εσένα.
- Γελιέσαι! φώναξε ο Τομ.

Έσυρε με το μεγάλο του δάχτυλο μια γραμμή στο έδαφος.

— Αν τυχόν δρασκελίσεις αυτή τη γραμμή, θα σου δώσω τόσο ξύλο, που δεν θα μπορείς να σταθείς στα πόδια σου.

Ο ξένος διάβηκε αμέσως αυτή τη γραμμή.

- Εμπρός, λοιπόν! Αφού το λες, κάν' το!
- Μην με νευριάζεις περισσότερο.
- Είπες πως θα με δείρεις. Γιατί δεν το κάνεις;

Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο τα δυο παιδιά αρπάχτηκαν και κυλίστηκαν στο χώμα. Ένα ολόκληρο λεπτό τραβούσε ο ένας τα μαλλιά του άλλου, ξέσχιζε ο ένας τα ρούχα του άλλου, γρατσουνούσε ο ένας τον άλλο και αντάλλασσαν γροθιές. Κι έτσι τυλίγονταν με δόξα και σκόνη. Κάποτε ξεμπλέχτηκαν κάπως και μέσα στο σύννεφο της σκόνης, ο Τομ ξεπρόβαλε καθισμένος καβάλα στον αντίπαλό του, σφυροκοπώντας τον με τις γροθιές του.

- Ζήτα συγγνώμη! του είπε.

Το άλλο αγόρι πάλευε να ελευθερωθεί. Έκλαιγε, από λύσσα περισσότερο.

— Φώναξε συγγνώμη! Ξαναείπε ο Τομ συνεχίζοντας το μπουνίδι.

Επιτέλους, ο ξένος έβγαλε ένα πνιχτό «συγγνώμη!» και ο Τομ τον άφησε.

— Να προσέχεις άλλη φορά καλύτερα με ποιον θα αρπάζεσαι, είπε ο Τομ.

Ο άλλος κίνησε να φύγει, τινάζοντας τα ρούχα του, κλαίγοντας και ρουφώντας τη μύτη του. Πότε πότε γύριζε το κεφάλι του και κουνώντας το απειλητικά, έλεγε στον Τομ: «Θα δεις τι θα πάθεις αν σε ξανασυναντήσω άλλη φορά».

Ο Τομ γέλασε κοροϊδευτικά και απομακρύνθηκε κορδωμένος.

Μόλις όμως γύρισε τη ράχη, ο ξένος άρπαξε μια πέτρα, του την πέταξε και τον πέτυχε ανάμεσα στους ώμους. Αμέσως μετά, το έβαλε στα πόδια σαν λαγός.

Ο Τομ κυνήγησε το ύπουλο αγόρι ως το σπίτι του, κι έτσι ανακάλυψε πού έμενε. Στάθηκε λοιπόν έξω από το φράχτη προκαλώντας τον να βγει. Μα εκείνος στεκόταν πίσω από το παράθυρο, κάνοντας μορφασμούς, ώσπου στο τέλος παρουσιάστηκε η μητέρα του ξένου και αποκάλυψε στον Τομ «κακό και ανάγωγο παιδί».

Ήταν πολύ αργά όταν γύρισε στο σπίτι του εκείνη τη βραδιά. Αφού όμως σκαρφάλωσε με μύριες προφυλάξεις από το παράθυρο, ανακάλυψε πως του είχαν στήσει παγίδα. Ποιος; Η θεία του!

Κι όταν εκείνη είδε σε ποια κατάσταση βρίσκονταν τα ρούχα του, η απόφασή της να τον καταδικάσει να περάσει τη σαββατιάτικη αργία με περιορισμό και καταναγκαστική εργασία έγινε ακλόνητη.

Το άσπρισμα του φράχτη

Έφτασε το πρωινό του Σαββάτου και η καλοκαιριάτικη φύση έλαμπε ολόδροση από ζωή. Τραγουδία ανέβαιναν απ' την καρδιά στα χείλη. Και στα πρόσωπα άστραφτε η χαρά.

Ο Τομ πρόβαλε στο πεζοδρόμιο μ' έναν κουβά άσπρο χρώμα και μια βούρτσα με μακρύ χέρι. Κοίταξε καλά καλά το φράχτη, κι όλη η ευθυμία του χάθηκε. Έπρεπε να ασπρίσει τριάντα μέτρα φράχτη με ύψος κοντά τρία! Η ζωή τού φάνηκε μαύρη κι άχαρη! Στενάζοντας, βούτηξε τη βούρτσα στον κουβά και την πέρασε στην κορυφή του φράχτη. Έπειτα ξανάκανε το ίδιο αντίθετα. Και ύστερα έκανε την πρώτη πάλι κίνηση. Σύγκρινε το μικρό τούτο ασπρισμένο κομμάτι με την πελώρια έκταση που απέμενε και, απογοητευμένος, κάθισε κάτω.

Την ώρα εκείνη πρόβαλε ο νεγράκος ο Τζιμ τραγουδώντας. Κρατούσε ένα τενεκέ και πήγαινε να φέρει νερό

από την αντλία της πόλης. Ως τότε ο Τομ αντιπαθούσε φοβερά να κουβαλά νερό. Μα τώρα δεν του φάνηκε άσχημο. Γύρω από τη βρύση, καθώς θυμήθηκε, υπήρχε πάντοτε παρέα. Παιδιά λευκών, νέγρων ή μιγάδων, αγόρια και κορίτσια περίμεναν τη σειρά τους. Άλλα ξεκουράζονταν, άλλα αντάλλασσαν παιχνίδια, άλλα μάλωναν, άλλα πάλευαν, άλλα χάζευαν. Θυμήθηκε ακόμα πως, μόλο που η βρύση δεν απείχε παρά εκατόν πενήντα μέτρα από το σπίτι, ο Τζιμ ποτέ δεν γύριζε πριν περάσει μία ώρα. Πολλές φορές, μάλιστα, έπρεπε να πάει κάποιος να τον φωνάξει.

— Τζιμ! του φώναξε ο Τομ. Μπορώ να πάω εγώ να φέρω στη θέση σου το νερό, αν ασπρίσεις κάμποσο με τη βούρτσα.

Ο Τζιμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

— Αντύνατο, κυρ Τομ. Η μεγάλη ντεσποινίς είπε μου να φέρω γρήγορα το νερό και να μη χάσω ούτε λεπτό σε κουβέντα και παιχνίδι. Είπε μου ακόμα πως αν ο κυρ Τομ ζητήσει να με βάλει ν' ασπρίσω, να φύγω αμέσως και να πάω στο ντουλειά μου. Είπε μου να προσέξω πολύ για το άσπρισμα – τα τυμώσει πολύ.

— Μην δίνεις σημασία σ' αυτά, Τζιμ. Έτσι λέει πάντα. Δώσε μου τον τενεκέ. Δεν θα λείψω παρά ένα λεπτό μονάχα. Η θεία μου δεν θα το μάθει.

— Θα το μάθει, κι ορκίστηκε πως θα μου σπάσει το κεφάλι.

— Εκείνη; Τι λες, καλέ! Ποτέ της δεν έδειρε κανέναν

στα σοβαρά. Μόλις που σ' ακουμπά με τη βέργα της... Και ποιος σκοτίζεται για τέτοια ψιλοπράγματα... Φωνάζει, μα δεν δέρνει. Έλα, Τζιμ! Μην κάνεις τον ζόρικο! Θα σου δώσω μία μπίλια... Θα σου δώσω δύο!

Ο Τζιμ άρχισε να κλονίζεται.

— Η μία θα είναι μεγάλη, κάτασπρη, πρώτο μέγεθος, Τζιμ.

— Ωραία τα είναι... Ντε λέω, μα... μα φοβάμαι το μισ Πόλλυ.

— Θα σου δείξω και το πληγωμένο μου δάχτυλο.

Πώς να χάσει τέτοιο αξιοθέατο ο καημένος ο Τζιμ! Πήρε τη μεγάλη άσπρη μπίλια κι έσκυψε πάνω από το δάχτυλο του Τομ, ενώ εκείνος ξεδίπλωνε τον επίδεσμο. Ένα λεπτό αργότερα, ο Τζιμ το έβαζε στα πόδια κρατώντας τον τενεκέ, ο Τομ άσπριζε με ζήλο και η θεία Πόλλυ, νικήτρια, αποσυρόταν θριαμβευτικά από τη σκηνή, κρατώντας ακόμη την παντόφλα της στο χέρι.

Μα η δραστηριότητα του Τομ δεν κράτησε πολύ. Όσο σκεφτόταν τι γλέντι είχε σχεδιάσει γι' αυτή τη μέρα, τόσο η θλίψη του μεγάλωνε. Σε λίγο, θα έρχονταν τα άλλα παιδιά και θα τον τάραζαν στην κοροϊδία. Άναβε και μόνο που το συλλογιζόταν. Έβγαλε από τις τσέπες του τους πολύτιμους θησαυρούς του και τους εξέτασε: κομμάτια από σπασμένα παιχνίδια, μπίλιες, πελεκίδια. Θα μπορούσε να τα ανταλλάξει με λίγη δουλειά – μα δεν θα αρκούσαν για να του εξασφαλίσουν ούτε μισής ώρας πραγματική ελευθερία.

Σ' αυτή την ώρα της μαύρης απελπισίας του, μια ιδέα έλαμψε στο μυαλό του.

Πήρε τη βούρτσα κι άρχισε ήσυχα και προσεκτικά να ασπρίζει. Είχε προβάλει από μακριά ο Μπεν Ρότζερ, το μεγαλύτερο πειραχτήρι του χωριού. Ερχόταν πηδηχτός, μασουλώντας ένα μήλο και πότε πότε έβγαζε ένα βαρύ μακρόσυρτο σφύριγμα και αμέσως ύστερα ακούγονταν δυο τρία νταν νταν – παρίστανε το ποταμόπλοιο *Μπιγκ Μισσούρι*.

Καθώς πλησίαζε, έκοψε ταχύτητα, πήγε στη μέση του δρόμου κι έκανε αργά αργά στροφή, όπως ταίριαζε σ' ένα τόσο μεγάλο βαπόρι. Έπειτα άρχισε τα προστάγματα και τις μανούβρες για να αράξει.

— Φούντα την άγκυρα! Δεξιά το τιμόνι... Δεξιά!... Κόψε ακόμα!...

Ταυτόχρονα το χέρι του διέγραφε μισό κύκλο στον αέρα σαν να έστρεφε τον τροχό του τιμονιού. Οι μανούβρες κράτησαν αρκετή ώρα, μα ο Τομ δεν του έριξε ούτε μια ματιά. Φαινόταν πολύ απορροφημένος από το άσπρισμα. Ο Μπεν τον κοίταξε για μια στιγμή.

— Πω πω!

Ο Τομ δεν αποκρίθηκε. Με το κεφάλι λίγο γειρτό επιθεωρούσε τη δουλειά του. Έβαλε ακόμα μια πινελιά κι έπειτα ξανακοίταξε πάλι το αποτέλεσμα.

Ο Μπεν ήρθε και στάθηκε δίπλα του. Τα σάλια του Τομ έτρεχαν για το μήλο, μα ούτε καν έστρεψε το κεφάλι.

— Δουλεύεις, βρε παλιόφιλε! του είπε ο Μπεν.

Ο Τομ στράφηκε προς το μέρος του.

— Μπα! Εσύ είσαι, Μπεν; Δεν σε είχα προσέξει.

— Ξέρεις κάτι; Πάω για κολύμπι. Έρχεσαι κι εσύ; Ή μπας και προτιμάς τη δουλειά;

Ο Τομ τον κοίταξε για λίγο παραξενεμένος.

— Ποια δουλειά; Τι ονομάζεις δουλειά;

— Αυτό που κάνεις τούτη τη στιγμή.

Ο Τομ συνέχισε το άσπρισμα και απάντησε ανέμελα:

— Και ναι, και όχι.

— Έλα τώρα! Σ' εμένα τα λες αυτά;

— Και γιατί να μην μ' αρέσει; αποκρίθηκε ο Τομ συνεχίζοντας το άσπρισμα. Μήπως ένα αγόρι έχει κάθε μέρα την ευκαιρία να ασπρίσει ένα φράχτη;

Ο Μπεν δεν είχε σκεφτεί αυτή την άποψη. Έπαψε να δαγκώνει το μήλο του και άρχισε να παρακολουθεί τον Τομ, καθώς πηγαινόφερνε δεξιά κι αριστερά τη βούρτσά. Έπειτα απομακρυνόταν ένα βήμα για να κρίνει το αποτέλεσμα και πρόσθετε εδώ κι εκεί μια πινελιά. Το ενδιαφέρον του Μπεν όλο και μεγάλωνε.

— Τομ, είπε κάποια στιγμή, άσε με να ασπρίσω λιγάκι.

Ο Τομ φάνηκε να το σκέφτεται. Ήταν μάλιστα έτοιμος να δεχτεί, μα ξάφνου άλλαξε απόφαση.

— Όχι, όχι, δεν πρέπει, Μπεν. Ξέρεις, η θεία Πόλλυ έχει μεγάλη μανία μ' αυτόν το φράχτη. Τον θέλει καλοασπρισμένο, γιατί είναι πάνω στο δρόμο. Αν ήταν ο πίσω φράχτης δεν θα είχα αντίρρηση. Αλλά, βλέπεις, είναι ο μπροστινός και πρέπει να γίνει τέλειος. Ίσως ούτε ένα

παιδί στα χίλια δεν θα ήταν ικανό να τον ασπρίσει όπως πρέπει.

— Α! Αυτό είναι; Άσε με να δοκιμάσω λιγάκι μόνο. Αν ήμουν εγώ στη θέση σου, Τομ, θα σ' άφηνα.

— Μπεν, σε βεβαιώνω πως πολύ θα το ήθελα, αλλά είναι η θεία Πόλλυ. Και ο Τζιμ ήθελε να τον ασπρίσει, μα δεν τον άφησε. Και ο Σιντ ήθελε να τον ασπρίσει, και ούτε εκείνον άφησε. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως έχω αναλάβει υποχρέωση; Αν βάψεις ένα κομμάτι και δεν είναι καλό...

— Κολοκύθια! Θα προσέξω πολύ. Έλα, άσε με να δοκιμάσω. Θα σου δώσω το μισό μήλο μου.

— Καλά... Όχι, όχι, Μπεν, φοβάμαι.

— Θα σου δώσω ολόκληρο το μήλο μου.

Ο Τομ τού έδωσε αμέσως τη βούρτσα – το πρόσωπό του έδειχνε στενοχώρια, μα η καρδιά του πετούσε από χαρά.

Και ενώ ο Μπεν, το πρώην *Μπιγκ Μισσούρι* δούλευε στον ήλιο ιδροκοπώντας, ο «καλλιτέχνης» κάθισε στη σκιά. Ενώ μασουλούσε το μήλο μάλιστα, σκεφτόταν με ποιον τρόπο θα εξαπατούσε και άλλους αφελείς.

Το υλικό δεν του έλειπε. Κάθε λίγο και λιγάκι παιδιά περνοδιάβαιναν. Έρχονταν από περιέργεια στην αρχή κι έπειτα στρώνονταν στο άσπρισμα!

Όταν πια ο Μπεν βαρέθηκε, ο Τομ είχε κιόλας πουλήσει στον Μπίλλυ Φίσερ το δικαίωμα να συνεχίσει εκείνος, δίνοντάς του για αντάλλαγμα ένα χαρταετό σε καλή

κατάσταση. Όταν ο Μπίλλυ απόκαμε, ο Τζόννυ Μίλλερ εξασφάλισε το προνόμιο, δίνοντας για πληρωμή έναν ψόφιο ποντικό δεμένο με μια κλωστή για να μπορούν να τον στριφογυρίζουν στον αέρα. Αυτό συνεχίστηκε ώρες ολόκληρες. Κι όταν έφτασε το απόγευμα, ο Τομ, που το ίδιο πρωί ήταν φτωχαδάκι, τώρα είχε γίνει βαθύ-πλουτος. Εκτός από όσα αναφέρθηκαν ως τώρα, είχε δώδεκα μπίλιες, κομμάτια από μια μεταλλική καραμούζα, ένα κομμάτι γαλάζιο γυαλί από μπουτίλια, μια άδεια κουβαρίστρα, ένα κλειδί που δεν ξεκλείδωνε τίποτα, ένα κομμάτι κιμωλία, ένα μολυβένιο στρατιωτάκι, ένα ζευγάρι γυρίνους, έξι τρακατρούκες, ένα μονόφθαλμο γατάκι, ένα μπρούντζινο πόμολο, ένα περιλαίμιο σκύλου –χωρίς το σκύλο–, τη λαβή ενός μαχαιριού, τέσσερα κομμάτια πορτοκαλόφλουδα και το περβάζι ενός παλιού διαλυμένου παραθύρου.

Σε όλο αυτό το διάστημα πέρασε όμορφα: τεμπέλιαζε, είχε μπόλικη παρέα και ο φράχτης περάστηκε τρία χέρια ασβέστη! Αν δεν του σωνόταν ο ασβέστης, θα είχε οδηγήσει στη χρεοκοπία όλα τα παιδιά του χωριού.

Σκεφτόταν πως, στο κάτω κάτω, ο κόσμος δεν ήταν και τόσο άσχημος. Χωρίς να το νιώσει, είχε ανακαλύψει ένα μεγάλο ανθρώπινο νόμο: Για να κάνεις έναν άνθρωπο, ή ένα παιδί, να ποθήσει κάτι, φτάνει να γίνει το πράγμα αυτό απρόσιτο.

Αν ο Τομ ήταν φιλόσοφος, θα είχε καταλάβει πως «δουλειά» σημαίνει ό,τι υποχρεώνουν κάποιον να εκτελέ-

σει, και «παιχνίδι» ό,τι δεν είναι υποχρεωμένος να κάνει. Κι αυτό θα τον βοηθούσε να κατανοήσει για ποιο λόγο όποιος φτιάχνει ψεύτικα λουλούδια «εργάζεται», ενώ όποιος σκαρφαλώνει στο Λευκό Όρος απλώς «διασκεδάζει».

Ο μικρός σκέφτηκε για λίγο πόσο είχε αλλάξει η κατάσταση του τις λίγες αυτές ώρες κι έπειτα ξαναγύρισε στη βάση του.

Ο στρατηγός Τομ

Ο Τομ παρουσιάστηκε στη θεία Πόλλυ, η οποία καθόταν κοντά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο στο διαμέρισμά της προς τη μέσα αυλή. Το χρησιμοποιούσε για υπνοδωμάτιο, τραπεζαρία και βιβλιοθήκη ταυτόχρονα. Η ευωδιαστή καλοκαιρινή αύρα, η απόλυτη ησυχία και το νανουριστικό βούισμα των μελισσών την είχαν μισοναρκώσει. Και καθώς ήταν ολομόναχη, με μόνη συντροφιά το γάτο της, που κοιμόταν στα γόνατά της, κουτουλούσε πάνω από το πλεχτό της, με τα γυαλιά της ανεβασμένα, για ασφάλεια, στα γκρίζα μαλλιά της.

Σκεφτόταν πως σίγουρα ο Τομ θα το είχε σκάσει πριν από πολλή ώρα και απόρησε όταν τον είδε να κάνει την εμφάνισή του με ύφος τολμηρό.

- Μπορώ τώρα να πάω να παίξω, θεία; τη ρώτησε.
- Τι είπες; Τελείωσες; Πόσο άσπρισμα έκανες;
- Όλο, θεία μου.

— Τομ, παράτα τις ψευτιές. Δεν τις χάρφτω.

— Δεν λέω ψέματα, θεία. Το τελείωσα όλο!

Η θεία Πόλλυ δεν πολυπίστευε τα λεγόμενά του. Πήγε, λοιπόν, να δει με τα ίδια της τα μάτια και θα ήταν ευχαριστημένη αν διαπίστωνε πως ένα ποσοστό από τα λόγια του Τομ ήταν αληθινά. Όταν βρήκε ολόκληρο το φράχτη ασβεστωμένο –και μάλιστα προσεκτικά, δυο και τρία χέρια–, η έκπληξη της έκοψε τη μιλιά.

— Μπα! Δεν το πίστευα! είπε στο τέλος. Βλέπεις, λοιπόν, τι καλά μπορείς να δουλέψεις όταν το αποφασίσεις, Τομ;

Αλλά αμέσως μετρίασε τον έπαινο.

— Δυστυχώς όμως σπάνια το αποφασίζεις. Ας είναι. Πήγαινε τώρα να παίξεις.

Όταν ο Τομ πετάχτηκε έξω, είδε τον Σιντ να ανεβαίνει την εξωτερική σκάλα για τα πίσω δωμάτια του επάνω πατώματος. Κοντά στον Τομ βρίσκονταν σβόλοι λάσπης. Την άλλη στιγμή ο αέρας γύρω από τον Σιντ γέμισε απ' αυτούς, σαν να έπεφτε χαλάζι. Προτού η θεία Πόλλυ προλάβει να τρέξει να βοηθήσει, έξι εφτά σβόλοι πέτυχαν το στόχο τους, και ο Τομ είχε γίνει καπνός.

Τώρα που είχε εκδικηθεί τον Σιντ, ο Τομ ήταν ικανοποιημένος. Έστριψε σ' ένα σκονισμένο δρομάκι, πίσω από το στάβλο με τις αγελάδες, κι αντίκρισε την πλατεία του χωριού. Ήταν ασφαλής. Δεν μπορούσαν να τον πιάσουν για να τον τιμωρήσουν. Βιαστικός, προχώρησε προς την πλατεία όπου δύο παρέες παιδιών ήταν κιόλας μαζεμένες εκεί, έτοιμες για ψευτοπόλεμο, όπως είχαν από πριν συμφωνήσει.

Ο Τομ θα ήταν στρατηγός της μιας ομάδας και ο Τζο Χάρπερ, ο επιστήθιος φίλος του, στρατηγός της άλλης. Οι δύο μεγάλοι πολέμαρχοι δεν καταδέχονταν να πολεμήσουν αυτοπροσώπως – αυτό ταίριαζε μονάχα στη μαρίδα. Κάθονταν μαζί σ' ένα ύψωμα και διηύθυναν τις πολεμικές επιχειρήσεις στέλνοντας διαταγές με τους υπασπιστές τους.

Το στράτευμα του Τομ κέρδισε μεγάλη νίκη, έπειτα από πολύωρη σκληρή μάχη. Ύστερα μέτρησαν τους «νεκρούς», αντάλλαξαν τους «αιχμαλώτους», συμφώνησαν για τους όρους της επόμενης σύρραξης και προσδιόρισαν την ημέρα της επόμενης μάχης. Αφού τελείωσαν όλα αυτά, τα δυο στρατεύματα παρατάχθηκαν κι έφυγαν με βήμα, και ο Τομ γύρισε σπίτι μονάχος.

Καθώς περνούσε από το σπίτι του Τζεφφ Θάτσερ, πρόσεξε στον κήπο ένα κορίτσι. Πρώτη φορά το έβλεπε. Ήταν ένα χαριτωμένο γαλανομάτικο πλάσμα, με ξανθά μαλλιά πλεγμένα σε δυο μακριές κοτσίδες. Φορούσε ζωνρόχρωμο καλοκαιρινό φουστάνι.

Ο δαφνοστεφανωμένος ήρωας αιχμαλωτίστηκε αμέσως χωρίς τουφεκιά. Κάποια Έιμυ Λόρενς εξαφανίστηκε από την καρδιά του μεμιάς. Ως τότε ο Τομ πίστευε πως την αγαπούσε τρελά. Τώρα αντιλαμβανόταν πως ήταν μια παροδική περιπέτεια. Χρειάστηκε μήνες για να την κερδίσει. Η κοπέλα μόλις πριν από μια βδομάδα τού είχε εξομολογηθεί πως κι εκείνη τον αγαπούσε, κάνοντάς τον το πιο ευτυχισμένο αγόρι του κόσμου. Και τώρα, μέσα σε μία και μόνη στιγμή, έφυγε από την καρδιά του σαν κάποιος περαστικός επισκέπτης.

Κρυφοκοιτούσε με θαυμασμό τον καινούριο αυτό άγγελο, ώσπου διαπίστωσε πως κι εκείνη τον είχε προσέξει. Έπειτα καμώθηκε πως αγνοούσε την παρουσία της και για να κερδίσει το θαυμασμό της, άρχισε να κάνει χίλιες παιδιάστικες επιδείξεις. Ύστερα από κάμποσες τρέλες κοίταξε προς το μέρος της και είδε πως η μικρή τραβούσε προς το σπίτι.

Απογοητευμένος, πλησίασε στο φράχτη και στηρίχτηκε πάνω του με την ελπίδα πως ίσως η μικρή να έμενε λιγάκι ακόμα στον κήπο. Πραγματικά, σταμάτησε στα σκαλοπάτια μια στιγμή κι έπειτα προχώρησε προς την πόρτα. Ο Τομ βαριαναστέναξε, καθώς εκείνη διάβαινε το κατώφλι, μα ευθύς αμέσως το πρόσωπό του φωτίστηκε, γιατί το κοριτσάκι, προτού εξαφανιστεί μέσα στο σπίτι, πέταξε έναν πανσέ πάνω από το φράχτη.

Ο μικρός έτρεξε προς τα εκεί και σταμάτησε μισό μέτρο από το λουλούδι. Έπειτα σκίασε με την παλάμη τα μάτια κι άρχισε να κοιτά κάτω, σαν να είχε διακρίνει κάτι πολύ ενδιαφέρον. Άρπαξε έπειτα ένα άχυρο, το ισορρόπησε στη μύτη του με το κεφάλι γερμένο πίσω. Καθώς ταλαντευόταν, προσπαθώντας να κρατήσει ισορροπία, πλησίαζε όλο και περισσότερο τον πανσέ. Τελικά, το γυμνό πόδι του τον άγγιξε και με τα ευκίνητα δάχτυλά του τον έπιασε. Κρατώντας το θησαυρό αυτό, ξεμάκρυνε πεδώντας στο ένα πόδι κι εξαφανίστηκε πίσω από τη γωνία.

Σε όλο το δείπνο ήταν τόσο καλοδιάθετος, που η θεία του απορούσε τι τάχα του συνέβαινε. Τον μάλωσε για τα καλά επειδή είχε λασπώσει τον Σιντ, μα αυτό δεν φάνη-

κε να τον ένοιαξε καθόλου. Δοκίμασε να κλέψει ζάχαρη κάτω από τα μάτια της θείας του κι εκείνη τον κοπάνησε στα δάχτυλα.

— Γιατί, θεία, δεν τις βρέχεις και στον Σιντ όταν αρπάζει; τη ρώτησε.

— Γιατί εκείνος δεν με βασανίζει όπως εσύ.

Μόλις όμως εκείνη σηκώθηκε για να πάει στην κουζίνα, ο Σιντ, ευτυχής για την «ασυλία», άπλωσε χέρι προς τη ζαχαριέρα. Τα δάχτυλά του όμως χαλάρωσαν και η ζαχαριέρα έπεσε κάτω κι έσπασε.

Ο Τομ ενθουσιάστηκε. Τόσο μάλιστα, ώστε κατόρθωσε να συγκρατήσει τη γλώσσα του. Είχε αποφασίσει να μην βγάλει λέξη, ακόμα κι όταν θα ερχόταν η θεία του. Θα καθόταν ολότελα ήσυχος, μέχρι να ρωτήσει εκείνη ποιος έκανε τη ζημιά. Τότε πια θα έλυνε τη γλώσσα του και τίποτα στον κόσμο δεν θα ήταν πιο γλυκό από το να βλέπει τον πολυχαϊδεμένο να τις τρώει.

Όταν η γριά θεία ξαναγύρισε, στάθηκε πάνω από τα συντρίμια βγάζοντας αστραπές οργής πίσω από τα γυαλιά της.

Έφτασε η ώρα, είπε μέσα του ο Τομ.

Μα την ίδια στιγμή κυλίστηκε στο πάτωμα από ένα χαστούκι, ενώ το χέρι της θείας υψωνόταν για να του καταφέρει και δεύτερο.

— Στάσου! φώναξε ο Τομ. Για ποιο λόγο χτυπάς εμένα; Ο Σιντ την έσπασε.

Η θεία Πόλλυ σταμάτησε αμήχανη. Ο Τομ περίμενε πως θα του έδειχνε συμπόνια για να τον παρηγορήσει.

Μα όταν εκείνη ξαναβρήκε τη μιλιά της, αρκέστηκε να του πει:

— Χμ! Θαρρώ πως το ξύλο δεν πήγε χαμένο. Όταν δεν ήμουν εδώ, σίγουρα κάποια άλλη βρομοδοουλειά θα έκανες, δεν μπορεί!

Μα ένιωθε βάρος στη συνείδησή της. Θα ήθελε να τον γλυκάνει με κάποιο καλό λόγο. Έκρινε όμως πως αυτό θα αποτελούσε ομολογία εκ μέρους της πως τον αδίκησε. Και η πειθαρχία απαγόρευε τέτοια πράξη.

Ο Τομ ζάρωσε σε μια γωνία κλαψουρίζοντας. Ήξερε πως η καρδιά της θείας του είχε λυγίσει μπροστά του και η συναίσθηση αυτή του έδινε μια γλυκόπικρη ικανοποίηση. Φανταζόταν τον εαυτό του άρρωστο βαριά, του θανάτου. Και τη θεία του σκυμμένη από πάνω του να ζητιανεύει από εκείνον ένα λόγο συγγνώμης.

Τον φλόγιζαν τόσο πολύ οι παθιασμένες αυτές σκέψεις, ώστε διαρκώς ξεροκατάπινε για να μην ξεσπάσει σε λυγμούς. Με θολά από τα δάκρυα μάτια, τράβηξε έξω από την πόρτα μέσα στη σκοτεινιά.

Γύρω στις εννιάμισι με δέκα, έφτασε στον έρημο δρόμο όπου έμενε η λατρευτή του άγνωστη. Σταμάτησε. Κανένας ήχος. Ένα κερί μόνο έριχνε αμυδρά την ανταύγειά του στην κουρτίνα ενός δωματίου στο δεύτερο πάτωμα.

Βρισκόταν άραγε εκεί η πολυαγαπημένη; Σκαρφάλωσε στο φράχτη, διάβηκε στα κλεφτά ανάμεσα στα φυτά, ωσότου έφτασε κάτω από το παράθυρο εκείνο. Συγκινημένος, το κοίταξε για πολύ. Έπειτα ξάπλωσε στο χώμα

ανάσκελα με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, κρατώντας το φτωχό, μαραμένο λουλούδι που του είχε πετάξει.

Έτσι θα πέθαινε, έξω στο κρύο, χωρίς στέγη πάνω από το κεφάλι του. Χωρίς κάποια αγαπημένη μορφή να σκύβει με συμπόνια από πάνω του. Έτσι εκείνη θα τον έβλεπε μόλις θα κοιτάζε το πρωί έξω από το παράθυρό της. Αχ, άραγε θα έριχνε τότε ένα δάκρυ πάνω στο άψυχο κορμί του;

Το παράθυρο άνοιξε διάπλατα και η αγριοφωνάρα μιας υπηρέτριας βεβήλωσε την ιερή σιγαλιά, την ίδια στιγμή που ένας κατακλυσμός νερού κατάβρεχε το μάρτυρα.

Ο ήρωάς μας τινάχτηκε ορθός. Κάποιο βλήμα έσχιζε σφυρίζοντας τον αέρα, ενώ ταυτόχρονα ακούστηκε μια πνιγμένη βλαστήμια και ήχος από γυαλιά που έσπαζαν. Την ίδια στιγμή μια αόριστη παιδική μορφή δρασκέλισε το φράχτη και χάθηκε στο σκοτάδι.

Την ώρα που ο Τομ, έτοιμος να πλαγιάσει, εξέταζε τα βρεγμένα του ρούχα στο αχνό φως του κεριού, ο Σιντ ξύπνησε. Ο Τομ χώθηκε στο κρεβάτι, χωρίς την πρόσθετη ενόχληση της προσευχής. Ο Σιντ σημείωσε αυτή την παράλειψή του.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Οι περιπέτειες του Τομ Σόγιερ

Ο Τομ Σόγιερ είναι ορφανός και ζει μαζί με τη θεία του Πόλλυ στο Μιζούρι, κοντά στον ποταμό Μισισσιππή.

Ζωηρός και ατίδασος, προσπαθεί να αποφύγει το σχολείο και την πειθαρχία, ενώ θέλει να ζήσει μαγευτικές περιπέτειες. Παρέα με τον Χακ Φινν, τον καλύτερό του φίλο, μπλέκονται σε διασκεδαστικές και γοητευτικές ιστορίες, σκαρώνουν φάρσες, παίζουν τους πειρατές, τους Ινδιάνους, υποδύονται τους εξερευνητές και ψάχνουν για χαμένους θησαυρούς.

Τι θα συμβεί, όμως, όταν μια μέρα ο Τομ και η Μπέκυ, το κορίτσι που προσπαθεί να κερδίσει, χάνονται μέσα σε μια μεγάλη σπηλιά; Ποιο είναι το μυστικό που κρύβει μέσα στο σκοτάδι της;

Πότε ξεκαρδιστικό και πότε συγκινητικό, το έξοχο αυτό μυθιστόρημα προβάλλει με θαυμαστό τρόπο το αίσθημα ευθύνης και τη γενναιότητα ενός ατίδασου, σκανδαλιάρικου αλλά και καλόκαρδου παιδιού.

www.minoas.gr

9 786180 200959

ISBN 978-618-02-0095-9

ΚΩΔ. 16625